

Det som gjennom alle år har grepet meg personlig sterkest i evangeliets bilde av Menneskesønnen og som jeg aldri har kunnet gjøre meg fri fra, er denne manns godhet, denne bunnløse godheten han kjente for alt og alle, og aller mest for alle som kjemper, lider og har det ondt.

”Da Jesus så folket” – heter det i Matteusevangeliet – ”ynkedes han inderlig over dem. For de var ille medfarne og forkomne likesom får som ikke har noen hyrde.”

For meg har det alltid stått slik at det er dette som var utgangspunktet for hele Jesu virke: den store forbarmelse, dels grunnet i et uendelig dypt innblikk i menneskenes nød, dels i den grenseløse kjærlighet som tar andres lidelse på seg og opplever den på seg selv. Og det er dette som også har fått meg selv til å tro på godheten og kjærligheten, ikke bare som det høyeste ideal, men også som den innerste og sterkeste makt i tilværelsen. Fordi jeg ante at det som dypest sett bar Jesu godhet, var hans tro på Gud som all kjærlighets kilde.

Biskop Kristian Schjelderup
Fra boka *Jeg tror, Herre hjelp min vantro*.
Aschehoug & Co, 1973, s 30.